

ČESKÁ REPUBLIKA

MEZITIMNÍ ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Pavlem Svobodou v právní věci žalobců a) L. K., IČ: , místem podnikání , PSČ , b) J. V., IČ: , místem podnikání , PSČ , d) E. H., nar. , bytem , PSČ , g) M. S., IČ: , místem podnikání , PSČ , k) M. H., IČ: , místem podnikání , PSČ , žalobci a), b), g), a k) zastoupeni JUDr. Martinem Tocikem, advokátem ve sdružení advokátů MARTIN TOCIK & PARTNER, advokátní kancelář, se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 66, žalobkyně d) zastoupena Mgr. Petrem Šindelářem, advokátem ve sdružení advokátů MARTIN TOCIK & PARTNER, advokátní kancelář, se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 66 proti žalovaným 1) M. J., nar. , IČ: , místem podnikání , PSČ , 2) J. B., nar. , IČ: , místem podnikání , PSČ , 4) J. Z., nar. , IČ: , místem podnikání , PSČ , 5) Ing. L. Č., nar. , IČ: , místem podnikání , PSČ , 6) TAXISPOLEČNOST, spol. s r.o., IČ: 617 74 596, se sídlem Karlovy Vary, Závodu míru 23, PSČ 360 17, zastoupených JUDr. Milanem Zemanem, advokátem v Karlových Varech, Moskevská 20, o uložení povinnosti žalovaných zaplatit společně a nerozdílně žalobci a) L.K. částku 126.162,- Kč, žalobci b) J.V. částku 336.609,- Kč, žalobkyni d) E.H. částku 124.166,- Kč, žalobci g) M.S. částku 155.889,- Kč a žalobci k) M.H. částku 122.785,- Kč, dále o povinnosti žalovaných zaplatit společně a nerozdílně stávajícím žalobcům přiměřené zadostiučinění - nemajetkovou újmu - a to částku 500.000,- Kč a o oprávnění žalobců provést zveřejnění rozsudku v tisku

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobci domáhají vůči žalovaným přiznání náhrady škody způsobené z nedovoleného soutěžního jednání žalovaných, přiznání nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v penězích za nedovolené soutěžní jednání žalovaných a uložení povinnosti žalovaným zveřejnit na náklady žalovaných rozsudek soudu, je co do právního základu důvodná.**
- II. O výši náhrady škody a výši přiměřeného zadostiučinění, o nákladech soudního řízení, jakož i o podmínkách, za kterých jsou žalovaní povinni na své náklady zveřejnit rozsudek soudu, bude rozhodnuto v konečném rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobci se svou žalobou podanou soudu dne 25. 2. 1999 domáhali primárně uložení zákazu žalovaným zabraňovat žalobcům stání s jejich vozidly taxislužby na vyhrazených místech stání a sekundárně pak uložení povinnosti žalovaným nahradit žalobcům škodu způsobenou žalobcům nedovoleným soutěžním jednáním. Vedle toho žalobci požadovali, aby jim soud přiznal právo rozsudek zveřejnit na náklady žalovaných v Karlovarském deníku.

Svou žalobu žalobci opřeli o následující tvrzení.

Žalobci jsou podnikatelé v oboru živnosti „taxislužba“. Žalovaní – vyjma posledního žalovaného - jsou fyzické osoby - podnikatelé - zapsaní v živnostenském rejstříku. Poslední žalovaný je právnickou osobou zapsanou v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Plzni v oddíle C., vložka 5659. Všichni žalovaní s výjimkou žalovaného č. 5 jsou podnikatelé v oboru živnosti „taxislužba“. Poslední žalovaný se účastnil hospodářské soutěže na relevantním trhu nikoliv jako vlastní provozovatel „taxislužeb“, ale jako zprostředkovatel, který provozoval radiodispečink. Rovněž poslední žalovaný užíval část vyhrazených míst stání pro vozidla taxislužby, které jsou předmětem sporu (viz dále).

Město Karlovy Vary vyhlásilo dne 17. února 1998 veřejnou obchodní soutěž ve smyslu § 281 a násl. obchodního zákoníku o nejvhodnější návrh na uzavření smlouvy o zajištění koordinovaného provozování a nabízení služeb taxislužby na vyhrazených parkováních pro provozování taxislužby v majetku města Karlovy Vary. Konkrétní vyhrazená místa stání byla pak žalobci v žalobě přesně vymezena.

Obchodní veřejnou soutěž vyhrálo sdružení označené jménem „[REDAKCE]“. Sdružení „[REDAKCE]“ jako sdružení bez právní subjektivity ve smyslu ustanovení § 829 a násl. občanského zákoníku je tvořeno členy, jimiž jsou žalovaní.

Město uzavřelo dne 14. května 1998 na základě výsledků shora uvedené obchodní veřejné soutěže „Smlouvu o zajištění koordinovaného provozování a nabízení služeb taxislužby na vyhrazených parkováních pro provozování taxislužby v majetku města Karlovy Vary“ s žalovanými, sdruženými ve sdružení „[REDAKCE]“. Tato smlouva byla podle názoru žalobců smlouvou *innominátní* (nepojmenovanou) ve smyslu ustanovení § 51 občanského zákoníku (nebo § 269 odst. 2 obchodního zákoníku), respektive smlouvou

smíšenou, když tato smlouva v sobě zahrnovala i typ smlouvy nájemní podle § 663 a násl. občanského zákoníku. Citovanou smlouvou město pronajalo žalovaným v žalobě vymezené části pozemkových parcel - místních komunikací, a to za účelem vyhrazeného místa stání pro parkování vozů taxislužby.

Žalobci dále tvrdili, že všichni provozovatelé „taxislužeb“ v Karlových Varech byly ve smyslu tehdy platného zákona č. 63/1991 Sb., zákon o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších změn a dodatků, účastníky relevantního trhu „poskytování taxislužeb“ v Karlových Varech. Všichni tito účastníci relevantního trhu jsou ve vzájemném poměru soutěžitelů ve smyslu § 2 odst.1 písm. a) citovaného zákona. Žalovaní a žalobci byly tedy podle názoru žalobců ve smyslu citovaného ustanovení vzájemnými soutěžiteli.

Žalobci ve své žalobě vychází z předpokladu, že k provozování živnosti „taxislužby“ v Karlových Varech (stejně, jako je tomu i v jiných ve větších městech) je možnost parkování vozů „taxislužby“ na místních komunikacích tak, aby mohli provozovatelé „taxislužby“ nabízet své služby zákazníkům přímo, tj. aby své služby mohli potencionálním zákazníkům nabízet bez využití „radiodispečerů“, přímo v ulicích města. Potencionální zákazník musí mít podle žalobců možnost na místě určeném k parkování vozů „taxislužby“ oslovit provozovatele „taxislužby“ a žádat o poskytnutí jeho služeb. V této relaci musí mít všichni soutěžitelé (tj. provozovatelé „taxislužeb“ na relevantním trhu v Karlových Varech) zajištěn přístup na relevantní trh, tj. musí jim být po právní stránce umožněno na určených místech stání své služby nabízet a poskytovat.

Smlouvou ze dne 14. května 1998 město pronajalo členům sdružení „[REDAKCE]“ veškerá vyhrazená místa stání pro provozovatele „taxislužeb“ v Karlových Varech. Převážná většina takto pronajatých parkovacích míst se podle tvrzení žalobců nacházela v těch částech města, která jsou zónou „zákazu stání“ (s výjimkou rezidentů). Žalobcům byl tímto znemožněn přístup na relevantní trh „taxislužeb“ v Karlových Varech, neboť neměli možnost v předmětných částech města Karlovy Vary stát se svými vozy a nabízet své služby. Žalobci v důsledku popsaného stavu mohli se svými vozy stát pouze v těch místech, kde mohou ve smyslu zákona o pozemních komunikacích a pravidel silničního provozu parkovat i ostatní účastníci silničního provozu. Vzhledem k tomu, že v centru města jakož i v lázeňské části Karlových Varů, tj. v těch místech, kde je největší poptávka po poskytování „taxislužby“, je zóna „zákazu stání“, mohli žalobci své služby touto formou nabízet pouze v okrajových částech Karlových Varů, tedy mimo relevantní trh.

Žalobci dále tvrdili, že se snažili s žalovanými dohodnout na tom, aby mohli za úplatu formou podnájmu předmětná vyhrazená místa stání užívat společně se žalovanými. Žalovaní však tuto nabídku žalobců neakceptovali. Užívání předmětných parkovacích míst podmiňovali žalovaní tím, že žalobci uzavřou s žalovanými sdruženými ve sdružení „[REDAKCE]“ smlouvu o zprostředkování zakázek prostřednictvím radiodispečerů, tj. parkování na předmětných vyhrazených místech stání by bylo žalobcům ze strany žalovaných umožněno pouze tehdy, využívali-li by současně jejich radiodispečerské služby, a to za nemalou úplatou. Žalobci sami tento postup žalovaných označili za „nepřiměřený ekonomický nátlak“, kdy parkování na předmětných vyhrazených místech stání žalovaní podmiňovali dalším plněním, které podle žalobců s parkováním na předmětných vyhrazených místech stání věcně ani podle obchodních zvyklostí nesouviselo.

Žalobci dále uváděli, že v důsledku jednání žalovaných za součinnosti města Karlovy

Vary, došlo k tomu, že byli žalobci jinými soutěžiteli - žalovanými - vyloučeni z relevantního trhu, nebo že jim byl přístup na relevantní trh minimálně omezen nad dovolenou mez (v podstatě až znemožněn). Dále žalobci uváděli, že sami žalovaní měli vnitřní dohodu, v důsledku které došlo mezi nimi k rozdělení relevantního trhu, což rovněž žalobci považují za jednání z hlediska zákona o ochraně hospodářské soutěže nedovolené.

Konečně žalobci na podporu svých tvrzení uváděli, že z jejich podnětu se celou situací zabýval i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže v Brně, který vydal stanovisko, kde se konstatovalo, že došlo k narušení hospodářské soutěže tím, že někteří poskytovatelé „taxislužeb“ nemohou vykonávat svou činnost na vymezeném relevantním trhu „taxislužeb“ v Karlových Varech za srovnatelných podmínek s jinými poskytovateli této služby, přičemž všichni mají administrativní a technické předpoklady shodně splněny.

Protože v průběhu soudního sporu došlo k ukončení sporné smlouvy ze dne 14. května 1998 uzavřené mezi městem Karlovy Vary na straně jedné a žalovanými na straně druhé, omezili žalobci svým podáním ze dne 28. 11. 2001 svou žalobu ze žaloby negatorní pouze na žalobu, kterou se domáhají přiznání nároku na náhradu škody způsobené žalobcům v důsledku nedovoleného soutěžního jednání žalovaných a na přiznání práva žalobcům na náklady žalovaných zveřejnit rozsudek v deníku Karlovarské noviny. Změna žaloby byla soudem akceptována a pravomocně připsána.

Náhrady škody se žalobci vůči žalovaným domáhají v podobě zisku, který jim ušel v době, kdy jim byl žalovanými odepřen přístup na relevantní trh poskytování taxislužeb v Karlových Varech.

Žalovaní sami od samého počátku soudního řízení jakékoliv nároky žalobců uplatněné vůči nim v tomto soudním řízení odmítají.

Skutečnost, že dne 14. května 1998 byla mezi žalovanými a městem Karlovy Vary uzavřena „Smlouvu o zajištění koordinovaného provozování a nabízení služeb taxislužby na vyhrazených parkováních pro provozování taxislužby v majetku města Karlovy Vary“, nezpochybňují. Tvrdí však, že tato smlouva byla uzavřena ve výběrovém řízení, kterého se žalobci mohli rovněž zúčastnit, a že někteří ze žalobců tak i učinili. Ve výběrovém řízení vyhlášeného městem Karlovy Vary však byli úspěšní žalovaní, a proto jim byla předmětná vyhrazená místa stání určená pro stání vozidel „taxislužby“ městem i pronajata.

Žalovaní odmítli, že by svým jednáním znemožnili či ztížili žalobcům přístup na relevantní trh poskytování taxislužeb v Karlových Varech. Na svou obranu uváděli, že žalobci mohli své služby nabízet i na jiných místech, než která byla žalovaným ze strany města Karlovy Vary pronajata. Navíc, podle tvrzení žalovaných, umožňovali ostatním soutěžitelům podnájem vyhrazených míst stání pronajatých jim městem, aniž by tento podnájem vázali na současné využití jejich zprostředkovatelských služeb. Počet vyhrazených míst stání byl podle žalovaných kapacitně omezen a žalovaní tedy nemohli uspokojit všechny žadatele o jejich podnájem.

Žalovaní dále namítali nedostatek pasivní legitimace na své straně. Podle jejich názoru by mělo být žalováno město Karlovy Vary, které si zvolilo určitou koncepci koordinování taxislužeb v Karlových Varech, a pokud tato koncepce odporovala zákonu o ochraně hospodářské soutěže, ležela odpovědnost za tento stav na straně města, nikoliv žalovaných,

kteří pouze přistoupili na podmínky výběrového řízení.

Soud ve věci provedl důkazy zejména listinné, dále pak svědecké a konečně bylo vycházeno i z vyjádření účastníků. Soud považuje za zjištěný a prokázaný následující skutkový stav.

Město Karlovy Vary vypsallo veřejnou soutěž o nejvhodnější návrh na uzavření smlouvy o zajištění koordinovaného provozování a nabízení služeb taxislužby na vyhrazených parkovacích místech pro provozování taxislužby v majetku města.

Ke dni 31.3. 1997 byla uzavřena "Smlouva o sdružení podle ust. § 859 a násl. občanského zákoníku mezi M[redacted] J[redacted], J[redacted] B[redacted], J[redacted] D[redacted], J[redacted] Z[redacted], Ing. I[redacted] Č[redacted] a společností TAXISPOLEČNOST, spol. s r.o., a to ke společnému podání návrhu na uzavření smlouvy o zajištění koordinovaného provozování a nabízení služeb taxislužby na vyhrazených parkovištích pro provozování taxislužby v majetku města Karlovy Vary. Sdružení přijalo název [redacted].

Město Karlovy Vary následně uzavřelo se žalovanými sdruženými ve sdružení „[redacted]“ Smlouvu o zajištění koordinovaného provozování a nabízení služeb taxislužby na vyhrazených parkovištích pro provozování taxislužby v majetku města Karlovy Vary. Touto smlouvou město Karlovy Vary pronajalo členům sdružení „[redacted]“ v žalobě specifikované pozemky (části pozemků) za účelem vyhrazeného místa pro stání a parkování vozidel taxislužby. K této smlouvě byly následně uzavírány dodatky.

Žalobci a), b), g) a k) byli v rozhodné době podnikateli v oboru živnosti taxislužba. Žalobkyně d) vstoupila do práv svého manžela S[redacted] H[redacted], který zemřel v průběhu soudního řízení. Tato skutečnost byla prokázána předloženými živnostenskými oprávněnými žalobců (spis Krajského soudu v Plzni sp. zn. 22 Cm 2227/98 vedený ve věci předběžného opatření) a rozhodnutím dědictvého soudu (č. l. 283, 284). Sami žalovaní tuto skutečnost v průběhu řízení ani nezpochybňovali.

Žalovaní č. 1, 2, 4 a 6 byli v rozhodné době podnikateli v oboru živnosti taxislužba. Žalovaný č. 5 provozoval zprostředkovatelskou činnost. Tato skutečnost byla prokázána předloženými živnostenskými oprávněnými žalovanými (spis Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. P 539/98, spis Krajského soudu v Plzni sp. zn. 22 Cm 2227/98 vedený ve věci předběžného opatření), a ani tato skutečnost nebyla mezi účastníky řízení sporná.

Z písemných podání účastníků adresovaných soudu má soud za nespornou skutečnost, že se jak žalobci tak i žalovaní účastnili v rozhodné době hospodářské soutěže v oblasti taxislužeb v Karlových Varech. Tato skutečnost byla mimo jiné prokázána i listinnými důkazy, a to vzájemnou korespondencí právního zástupce žalobce a právního zástupce žalovaných (spis Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. P 539/98, spis Krajského soudu v Plzni sp. zn. 22 Cm 2227/98 vedený ve věci předběžného opatření), trestním oznámením podaným na J[redacted] D[redacted] ze dne 4. 12. 2000 (č. l. 407 - 410), stejně tak i svědeckou výpovědí J[redacted] D[redacted]. Z její svědecké výpovědi bylo zjištěno, že po určitou dobu byla členem sdružení „[redacted]“, což bylo sdružení samostatných podnikatelů (se samostatnými dispečinkami) v oblasti taxislužby. Její údaje tedy lze považovat za velmi kvalifikované a přesné, na jednotlivých smluvních ujednáních se sama podílela. Potvrdila, že ve věci smlouvy mezi Městem Karlovy Vary a sdružením bylo prováděno nějaké šetření

Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen ÚOHS), jehož výsledkem byla výzva tohoto úřadu vůči nájemcům parkovacích míst, že jsou povinni umožnit užívání těchto míst i dalším podnikatelům v příslušném oboru. Potvrdila, že byla účastna na smlouvě mezi městem Karlovy Vary a mezi sdružením, tak i na smlouvě o sdružení. Mezi členy sdružení „[REDAKCE]“ byla přesně rozdělena parkovací místa pro vozy jejich taxislužby. Uvedla, že pokud by na některém z vyhrazených míst, jichž se smlouva týkala, parkoval nečlen sdružení, pak toto mu bylo znemožňováno i prostřednictvím městské i státní policie. Vyhrazená parkovací místa, užívaná členy sdružení „[REDAKCE]“ byla v lázeňské části, označované jako "zóna zákazu stání". Svědkyně sama byla seznámena se stanoviskem ÚOHS a hodlala podmínky tohoto úřadu respektovat, což nakonec vedlo k ukončení jejího členství ve sdružení a nakonec i k ukončení činnosti sdružení. Obdobná tvrzení, jako ve svědecké výpovědi p. D. [REDAKCE] uvedla i ve svém písemném prohlášení ze dne 28.7. 2004, kde upřesnila, že jednotliví členové sdružení [REDAKCE] měli vyhrazená pronajatá místa rozdělena podle určitých oblastí a byla mezi ni i uzavřena dohoda v tom směru, že užívání určených parkovacích míst umožní jen těm provozovatelům taxislužeb, kteří budou mít dohodu o zprostředkování zakázek prostřednictvím radiodispečinku příslušného člena sdružení. Těm provozovatelům taxislužby, kteří se sdružením neměli dohodu, bylo užívání vyhrazených míst velmi ztíženo a nečlenové sdružení byly v podstatě vyloučeny z poskytování taxislužeb v lázeňské zóně.

Z listinného důkazu - smlouvy o sdružení ze dne 31. 3. 1998 (č. l. 411 - 415) - má soud za prokázané, že se žalovaní sdružili ve sdružení pod názvem „[REDAKCE]“, a to za účelem společného postupu při podání návrhu na uzavření smlouvy o zajištění koordinovaného provozování a nabízení služeb taxislužby s městem Karlovy Vary, a za účelem dalšího společného postupu pro případ, že dojde k uzavření dané smlouvy s městem. Tato skutečnost byla potvrzena i svědeckou výpovědí J. [REDAKCE] D. [REDAKCE], jak již bylo výše uvedeno.

Z listinného důkazu - smlouvy o zajištění koordinovaného provozování a nabízení služeb taxislužby na vyhrazených parkovacích místech pro provozování taxislužby v majetku města Karlovy Vary ze dne 14. 5. 1998 (spis Krajského soudu v Plzni sp. zn. 22 Cm 2227/98 vedený ve věci předběžného opatření, spis Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. P 319/00), má soud za prokázané, že žalovaným byla touto smlouvou ze strany města Karlovy Vary pronajata vyhrazená místa stání vozidel taxislužby tak, jak byla tato místa specifikována v žalobě.

Z dodatků ke smlouvě č. 1 (čl. 416, 417), č. 2 (č. l. 419 -422) a č. 3 (č. l. 423 - 425) ke smlouvě o zajištění koordinovaného provozování a nabízení služeb taxislužby na vyhrazených parkovacích místech pro provozování taxislužby v majetku města Karlovy Vary ze dne 14. 5. 1998 má soud za prokázané, že se žalovaní vůči městu Karlovy Vary zavázali pro případ, že dají předmětná vyhrazená místa stání do podnájmu třetím osobám, nebudou v podnájemních smlouvách uvádět závazky ohledně cen jízdného ani požadavky na současné využití služeb radiodispečinku.

Z korespondence mezi účastníky, popř. jejich právními zástupci bylo zjištěno, že žalobci žádali žalované o sdělení zda a za jakých podmínek jsou ochotni umožnit žalovaní žalobcům parkování (stání) na místech, pronajatých od města Karlovy Vary (dopisy ze dne 24.8. 1998. Na tyto žádosti bylo reagováno právním zástupcem žalovaných dopisem ze dne 2.9. 1998 s tím, že je možno uzavřít smlouvy s jednotlivými provozovateli dispečinků,

nicméně žádost žalovaných byla zde kvalifikována jako neurčitá. Tato žádost tedy byla doplněna dopisem právnímu zástupci žalobců ze dne 3.9. 1998 s tím, že řešením by byla forma podnájmu, aby se žalobci mohli podílet na provozování taxislužeb na relevantním trhu., s tím že žalobci by měli zájem o užívání parkovacích vyhrazených míst bez smluvního, závazku k užívání dalších služeb se strany žalovaných (zprostředkování zakázek radiodispečinkem). Dopisem ze dne 18.9. 1998 sděluje právní zástupce žalovaných, že vyhrazená místa byla jeho klientům pronajata výlučně za účelem zajištění koordinovaného provozu taxislužby a tato stanoviště již užívá více než 200 řidičů. Aby bylo možno užívat tato místa, museli by další zájemci akceptovat stejné podmínky jako předchozí uživatelé.

Ze spisu sp. zn. 319/00 ÚOHS bylo zjištěno, že žalobci se obrátili na celou řadu subjektů se žádostí o umožnění pronájmu pozemku či jeho části za účelem parkování vozů taxislužby, vesměs však zcela neúspěšně. Jen příkladmo se jednalo o INTERHOTEL CENTRAL s.r.o., Divadelní nám. Karlovy Vary, Grandhotel PUPP , HOTEL – RESTAURANT PROMENADA, Lázeňský hotel Dvořák, Léčebna Jesenius, Lázeňský ústav TOSCA a řada dalších. Tyto skutečnosti v podstatě prokazují, že v tzv. "lázeňské oblasti" prakticky nebylo možno získat nájemní vztah k parkovacím místům pro poskytování taxislužby.

Ze smluv nájemních, uzavřených mezi žalovaným M. J. [REDAKCE] jako nájemcem na straně jedné a mezi společnostmi THERMAL F a.s. jako pronajimatelem, dále ČSAD MHD Karlovy Vary rovněž jako pronajimatelem a společností Městská tržnice Karlovy Vary s.r.o. také jako pronajimatelem bylo zjištěno, že žalovaný p. J. [REDAKCE] měl uzavřeny smlouvy o pronájmu i na další parkovací místa.

Dopisem ze dne 19.10. 2000 ÚOHS zaslal městu Karlovy Vary výzvu ke zjednání nápravy v oblasti zajištění rovných podmínek při poskytování taxislužby. ÚOHS se zabýval vymezením relevantního trhu a to jak věcně, tak i geograficky. Podle názoru Úřadu lze taxislužbu vyčlenit jako samostatný relevantní trh. Po stránce geografické pak Úřad jako relevantní oblast vymezil zejména lázeňskou a obchodní zónu města. S ohledem na uzavření smlouvy mezi městem a sdružením [REDAKCE] podle názoru Úřadu došlo k narušení hospodářské soutěže, když někteří poskytovatelé taxislužby nemohou vykonávat svoji činnost na relevantním trhu za srovnatelných podmínek jako ostatní poskytovatelé, přičemž všichni mají administrativní i technické předpoklady shodně splněny. Úřad konstatuje, že uzavřením smlouvy mezi městem a sdružením došlo k omezení hospodářské soutěže na relevantním trhu. Úřad provedl i geografické vymezení relevantního trhu pro poskytování taxislužeb, jak plyne rovněž ze spisu 319/00 ÚOHS.

Ze sdělení ÚOHS ze dne 3.12.2000 (adresováno soudu) bylo zjištěno, že z iniciativy tohoto úřadu měla být ve věci pronajímání parkovacích míst pro taxislužbu městem Karlovy Vary zjednána náprava. Tuto povinnost ÚOHS městu uložil s odvoláním na ust. § 18 zákona o ochraně hospodářské soutěže - z.č. 63/1991 Sb., přičemž město tuto povinnost nedodrželo a i nadále dochází k omezování hospodářské soutěže tím, že nejsou umožněny rovné podmínky pro všechny provozovatele taxislužeb ve městě.

Ze spisu ÚOHS zn. 495/99, bylo zjištěno, že byla prošetřována stížnost TAXICECHU Karlovy Vary na žalované pro porušování zásad hospodářské soutěže vyloučením určitých soutěžitelů z relevantního trhu. Podle této stížnosti došlo k tomu, že nečlenové sdružení „[REDAKCE]“ byli za stání na sporných stanovištích pokutováni

Policií.

Ohledně užívání parkovacích míst pak žalobci doložili prohlášení tří poskytovatelů taxislužeb, a to J. Š., M. Š., L. Z. ze dne 7. 9. 2006, kteří uvedli, že v době od května 1998 do listopadu 2000 byli nuceni se strany členů sdružení „“ k uzavření smlouvy o zprostředkování zakázek, přičemž využívání vyhrazených míst pro jejich vozidla taxislužby bylo podmíněno právě uzavřením uvedené smlouvy a užíváním radiodispečinku. Pokud by na tyto podmínky nepřistoupili, užívání parkovacích míst by jim nebylo umožněno. Tzv. "nezávislí taxikáři - ti kdo obdobné podmínky nesplnili, byli Policií ČR i Městskou policií z dané lokality vykazováni a pokutováni.

Soud v daném případě provedl právní kvalifikaci za použití těchto právních norem.

Soud vycházel především ze zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „ZOHS“). Soud přihlédl ke skutečnosti, že k žalobci tvrzenému nedovolenému soutěžnímu jednání ze strany žalovaných došlo za účinnosti tohoto předpisu. Nový zákon o ochraně hospodářské soutěže č. 143/2001 Sb. nabyl účinnosti až dne 01. 7. 2001. Podle přechodného ustanovení § 27 odst. 2 tohoto nového zákona, se řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů. Řízení vedené u tohoto soudu bylo zahájeno na základě žaloby doručené soudu dne 23. února 1999 a s odvoláním na citované přechodné ustanovení nového zákona o ochraně hospodářské soutěže toto řízení probíhá podle ustanovení § 17 ZOHS.

Soud dále při právním hodnocení skutkového stavu musel přihlížet k zákonu č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ObčZ“), k zákonu č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ObchZ“), k zákonu č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „ZPK“) a k zákonu č. 111/1994Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSilDopr“).

Pokud se jedná a aplikaci procesních předpisů, soud považuje za nutné zdůraznit, že žaloba byla soudu doručena dne 25. 2. 1999, a tímto dnem bylo zahájeno i řízení (srov. ustanovení § 82 odst. 1. o. s. ř.). Podle bodu 9. přechodných ustanovení k části první zákona č. 30/2000 Sb., kterým došlo k podstatné novelizaci občanského soudního řádu, se na řízení zahájená před nabytím účinnosti této novely (1. 1. 2001) neaplikuje ustanovení § 118b o. s. ř., které upravuje tzv. koncentraci řízení mimo jiné i ve sporech o ochraně hospodářské soutěže.

Pokud aplikoval soud výše uvedené právní normy na zjištěný skutkový stav, musel pak dojít k následujícím právním závěrům.

Podle vymezených vyhrazených parkovišť pro provozování taxislužby, jak bylo v řízení žalobci prokázáno, je podle názoru soudu současně prokázáno, že z hlediska poskytování taxislužeb šlo o taková vyhrazená místa stání, která představovala tak podstatnou část vyhrazených míst stání pro poskytování taxislužby, že ten podnikatel (skupina podnikatelů) taxislužby, který jimi disponoval, získal dominantní postavení na relevantním trhu taxislužby ve městě Karlovy Vary ve smyslu ustanovení § 9 ZOHS (srov. shodně závěry v usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cmo 555/99-181 ze dne 18. 5. 2000, viz spis Krajského soudu v Plzni sp. zn. 22 Cm 2227/98 vedený ve věci předběžného opatření).

Takové dominantní postavení na relevantním trhu podle provedených důkazů získali žalovaní, kteří se za tímto účelem i sdružili ve sdružení „[REDACTED]“. Dominance žalovaných byla posílena i dalšími individuálně sjednanými nájemními smlouvami mezi 1. žalovaným a třetími osobami (č. l. 386 - 398, viz výše).

Jde-li o vymezení relevantního trhu taxislužeb v Karlových Varech, soud se ztotožňuje s vymezením relevantního trhu, tak jak bylo provedeno Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže ve výzvě ke zjednání nápravy ze dne 19. října 2000 adresované Městu Karlovy Vary pod sp. zn. /00-210 (viz správní spis Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v Brně sp. zn. P 330/020 č. l. 17 - 19), a to jak z časového, tak především geografického hlediska, kdy z hlediska geografického soud stejně jako Úřad pro ochranu hospodářské soutěže shledal za podstatné vymezení tzv. lázeňskou a obchodní zónou, která je z hlediska dopravních předpisů „zónou zákazu stání“ ve smyslu vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech silničního provozu, v tehdy platném znění. Soud stejně jako Úřad vycházel z ojedinelosti trhu taxislužeb v Karlových Varech, která spočívá v seskupení hotelů, lázeňských domů a obchodně kulturních center v jedné lokalitě, a musel z tohoto pohledu zcela přisvědčit argumentaci žalobců uvedené v jejich písemném podání ze dne 26. listopadu 2001, které bylo soudu ve věci adresováno (zejm. srov. 7. a 8. stranu citovaného podání).

Žalovaní svým chováním fakticky znemožnili žalobcům přístup na relevantní trh, čímž porušili ustanovení § 3 odst. 2 písm. f) ZOHS.

Tím, že žalovaní podmiňovali umožnění přístupu na vyhrazená místa stání pronajatých jim ze strany města Karlovy Vary, současným přijetím závazku využívat služeb radiodispečerů, dopustili se porušení ustanovení § 3 odst. 2 písm. d) ZOHS.

Žalovaní si současně mezi sebe rozdělili vnitřní relevantní trh, čímž došlo k porušení ustanovení § 3 odst. 2 písm. c) ZOHS.

Současně bylo prokázáno, že mezi žalovanými existovala i dohoda o cenách (byť nebyla uzavřena písemnou formou), čímž došlo k naplnění skutkové podstaty nedovoleného soutěžního chování ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) ZOHS.

Za situace, kdy ze strany žalovaných došlo k několikanásobnému porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže, je na místě žalobcům jako poškozeným soutěžitelům přiznat ochranu podle ustanovení § 17 odst. 1 ZOHS.

S odvoláním na shora uvedené proto soud rozhodl podle ustanovení § 152 odst. 2 věta druhá o. s. ř. mezitímním rozsudkem, kterým shledal žalobu žalobců co do právního základu jako důvodnou. Při hodnocení důvodnosti či nedůvodnosti základu nároku žalobců vůči žalovaným bral soud v úvahu skutečnost, že podkladem pro jednání žalovaných byla jejich smlouva, uzavřená s městem Karlovy Vary. Zde však soud přihlédl i k tomu, že veškeré další jednání, z této smlouvy vycházející a (podle názoru soudu i podle názoru ÚOHS) porušující zásady rovné hospodářské soutěže, realizovali právě žalovaní, kteří v podstatě znemožňovali žalobcům přístup na relevantní trh, jak byl tento trh v podstatě definován ÚOHS. Podle názoru soudu tedy odpovědnost za jednání, jím byly zásady rovné hospodářské soutěže porušovány, leží ve vztahu k žalobcům právě na straně žalovaných.

V daném případě soud považuje rozhodnutí formou mezitímního rozsudku za účelné

zejména z hlediska ekonomického, navíc účastníci v daném řízení sami k tomuto postupu soudu, o němž byli včas vyrozuměni, žádné negativní připomínky neměli. Protože předmětem řízení je mimo jiné náhrada ušlého zisku žalovaných, rozhodnutí o celém předmětu řízení předpokládá zřejmě provedení několika složitých znaleckých posudků, které budou zřejmě potřebné k určení skutečné výše ušlého zisku. Za tohoto stavu soud považuje za vhodné nejprve rozhodnout o samotném základu žaloby a teprve následně pak rozhodovat o konkrétní výši nároků jednotlivých žalobců.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Nebude-li povinnost žalovaného splněna dobrovolně, lze se jejího splnění domáhat návrhem na výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Plzni
dne 29.09.2008

Za správnost vyhotovení:
Eva Bošková

Mgr. Pavel Svoboda, v.r.
samosoudce